Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Udrag fra Det høie Spil
Titel:	
Citation:	”Fjorten eventyr og fortællinger”, i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366869024/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)
Anvendt udgave:	Fjorten eventyr og fortællinger

sin Haand; men det var sønderknust: «du kan frelses, min Holger!» – raabte hun glad og kastede det overnaturlige Arvegods fra sig.

Holger saae hendes Offer, han trykkede hende taus til sit bankende Hjerte og hun vedblev: «den Steen, som din Sjælefjende har forlangt for din Frelse, er den farligste af alle Hemmeligheder i Naturen, og mange Vise have for dens Skyld grundet sig til Vanvid. Den har fordum ligget under Roden af Kundskabens Træ, nu ligger den paa Havsens Bund, hvor den fromme Apostel har nedkastet den, paadet den ikke skulde blive til Fordærvelse for Menneskene. Den hører ikke hjemme paa Jorden, og endnu mindre i Himlen; men drager ofte, ligesom magnetisk, Væsner til Jorden fra den Verden, hvorfra den er kommet. De elske og søge denne Skat; men have ikke Magt til at hæve den, formedelst det hellige Billede, som staaer paa Kysten, hvor den er nedkastet. Ved Ancona paa Italiens Kyst staaer et Madonnabillede af Marmor, og hundrede Skridt derfra ligger Stenen. Den har Form og Størrelse som et Menneskeøie, men er sort som Kul og lyser om Natten som Ild; derpaa kan du kjende den. Naar den kan frelse en Menneskesjæl, kan en uskyldig Haand hæve den, og det er en Velgjerning for Menneskene, at den kommer tilbage til den Verden, hvor den hører hen; men det kan kun skee ved et Menneske, som staaer paa det farlige Overgangspunkt mellem Lyset og Mørket.»

«Der staaer jeg – sagde Holger – jeg kan række den største Djævel Haanden og være en Midler mellem Jorden og Helvede. Giv mig vort yngste Barn med, Mirza! hendes uskyldige Haand skal hæve den frygtelige Skat, og enten kommer jeg aldrig meer eller frelst igjen i dine Arme.»

Nu begav Holger sig strax paa Reisen med Barnet, og Jochum fulgte trolig sin Herre.

Efterat de længe forgjæves havde søgt, og den bængstede Holger ofte havde været nær ved at fortvivle, fandt de endelig Madonnabilledet ved den italienske Kyst, som den skjønne Mirza havde beskrevet dem nøie. Her sank Holger paa sit Ansigt i Sandet, og bad om Naade og Lykke til sin selsomme Gjerning. Ved Midnat, da Vandet var lavt, bar Holger Barnet hundrede Skridt ud i Havet, og nu saae de Stenen lyse som et Ildøie paa den lave Havbund. Med en inderlig Bøn bøiede Holger Barnet ned under Vandet, og det greeb uden Frygt den lysende Steen, som syntes det et kosteligt Legetøi. Sjæleglad gik Holger tilbage med Barnet og den sælsomme Skat.